

CREACIÓ

LA BASSE-COVR AV VENT

Primera notícia del Corral del Vent per a lectors portàtils

RAFAEL PASCUET
Il·lustracions de CARME SANGLAS

"Al Sud reverberen els corrals"

Eric Muhle

A la llum ultraviolada de la il·lustració portàtil, el Corral del Vent és la masoveria de paper del Palau del Vent, l'espai ideal descobert per Joan Maragall, a cavall de la seva intuïció poètica, en una de les seves excursions literàries per l'Empordà. Com no podia ser altrament, el Corral del Vent ocupa els baixos més ventilats del palau i l'hortet somnolent que jeu pels voltants; n'és el seu celler i carner i la seva reserva indígena i, també, el parc natural i estratègic situat als afores de l'occident calvinista on les aus de pas troben, si fan bondat, un racó assolellat on descansar del vol.

Qualsevol cartografia portàtil de certa solvència no pot oblidar, però, altres dades no menys significatives del Corral del Vent. A saber: que és un corral de perfils suaus pentinats per uns vents espasmòdics, abusius, tel·lúrics; que és un corral cridaner, de ferums i colors quasi napolitans, amb roba estesa abundant i no pocs espantalls de ciment retallats per una llum insolent; que és un corral mediterrani, i per tant ben orientat, que limita, al nord, amb el seu propi clima estrident, anarco-sindicalista, i amb la resistència africana del seu aviram més poruc, dels seus conills més tossuts, a desempallegar-se de rutines estèrils encara vigents; i que limita al sud amb l'abundància i qualitat del gra i pinsos disponibles, i amb la conducta freda i reservada, quasi hanseàtica, de bona part del seu bestiar; i que —dada portàtil fonamental— no està, el Corral del Vent, a l'est o a l'oest d'enlloc, sinó al bell mig d'arreu, com qualsevol paradís de paper que s'ho valgui, com ja deixà aclarit per sempre més Fages de Climent, un dels seus galls més emplomissats.

Malgrat una certa tendència al robinsonisme integral, que alguns insensats creuen natural, el bestiar del Corral del Vent és variat, com correspon a un corral obert de bat a bat, fins on arriba la memòria, a tota classe de bestiar: botiguers de Fenícia, rapsodes i nimfes gregues de pell hospitalària, agrimensors romans, cavallers carolingis, funcionaris del Vaticà, càtars

del Llenguadoc, soldats de Castella i de França, i un llarguissim etcètera que hom pot tancar, provisionalment, amb els barcelonins de la Diagonal, els bracers de l'Àfrica tropical i els intrusos del Pentàgon, la guineu atòmica de tots els corrals, amb vent o sense. D'aquest carnaval mestís i dels seus presumibles sàbats seminals, n'és filla l'aparatosa varietat del bestiar del Corral del Vent.

Fa de mal dir, però, per poc que respectem la realitat, quins són els trets bàsics compartits —i per tant definidors— per les diferents espècies del bestiar, i quines són les diferències amb els corrals veïns. Però en una primera aproximació, i tot seguint les petjades dels més variats estudiosos, trobem que el bestiar del Corral del Vent té una molt generalitzada i remarcable inclinació verbal i gestual a l'exageració. Es tracta, segons la documentació aplegada al respecte, d'un estat hiperbòlic de consciència, generalment transitori, que ràpidament es desinfla i esdevé seny al detall per poc que el pessebre o els seus aliats naturals, el foc o el llit, estiguin en joc. Malgrat aquest exemplar sentit pràctic contrari a *levitar* gratuïtament sobre aquestes necessitats immemorials, ja superades en opinió dels més optimistes, els diferents autors consultats donen per bona, però, la tendència natural del bestiar a "confondre les mosques amb les àligues", segons deixà apuntat Josep Pla, el cronista natural per excel·lència del Corral del Vent.

Les observacions precedents no es contradueixen, paradoxalment, amb les conclusions aportades per Arnau Ambatlle en la seva monumental i encara inèdita *Histoire Naturelle de la Basse-cour au Vent. Traité systématique de morphologie et syntaxe sociales à propos de la Zoologie Fantastique de l'Empordà*¹, obra que ha estat decisiva a l'hora d'escriure aquestes precipitades notes sobre una possible descripció portàtil del Corral del Vent.

En efecte: després d'un exhaustiu treball de camp (o potser de corral, hauríem de dir en aquest cas) i d'haver-ne censat, amb passió darwinista, un total de 77 espècies diferents, els professor Ambatlle arriba a la molt meditada conclusió que "sota una enlluernadora pluralitat de pèl i ploma de tota classe, color i condició, el bestiar del Corral del Vent amaga una pell pre-socràtica, una butxaca calvinista i uns somnins transcendents molt pròxims a la tradició animista". Qüestió de distància i de geometria, de termodinàmica existencial de baixa entropia, sembla sospitar el nostre autor quan, una mica més enllà, diu: "Pràctic fins a l'excés heroic amb el món immediat de la necessitat, el bestiar reserva la divagació metafísica i altres formes desvagades i generoses

de passar l'estona a allò que creu llunyà i pertanyent, segons el seu entendre, a l'univers de les coses encara accessòries". I ambdós mons, sosté Ambatlle, són "encara" diferents en el Corral del Vent. El primer, el de la necessitat, és "elemental i domèstic, i el seu radi difícilment ultrapassa la distància econòmica que separa el bestiar del pessebre". I el segon, l'univers de les coses "encara" accessòries, està situat "a tanta distància afectiva, que el bestiar encara no el sent, i no té, per tant, cap vàlua entre ell".

D'aquesta obsessió generalitzada del bestiar per la geometria econòmica, fidel expressió en el Corral del Vent de l'inevitable *Segon Teorema d'Ambatlle per a Sistemes Còncavos de baixa entropia*², se'n desprenen dos corol·laris pràctics d'incalculables conseqüències psico-socials:

Primer.- L'escissió pràctica entre proximitats i llunyanies afectives, entre coses necessàries i coses "encara" accessòries, redueix considerablement el potencial utòpic³ del corral. (Ja és cosa comunament acceptada, malgrat formar part de la doctrina portàtil d'allò més irreductible, que en qualsevol corral utòpic la distància entre allò necessari i allò accessori, entre la realitat i el desig dels temps moderns, és mínima i tendeix a zero de manera discontinua però irreversible).

Segon.- Sotmès a la tirania del món sensible més immediat, l'abstracció és un exercici de gimnàstica mental grega poc practicat pel bestiar del corral en les seves relacions ordinàries. (I no caldrà recordar aquí que la capacitat d'abstracció és, precisament, la base de qualsevol pensament racional).

Un exemple ben il·lustratiu de les consideracions teòriques precedents el trobem en la manera com s'entén majoritàriament entre el bestiar l'inevitable negoci amb el més enllà, qüestió especialment reveladora en qualsevol prospecció solvent del més ençà. En matèria de futurs a crèdit per a després del no res, el bestiar "no és indiferent, en termes generals, a les fantasies judaïques vigents en altres corals menys ventilats", observa el professor Ambatlle. Així, el més enllà vigent entre la majoria del bestiar del Corral del Vent, de manera confessional, clandestina o bé inercial, i amb les oportunes correccions formals aportades per les diferents espècies, pren la forma, segons el nostre autor, "d'un corral suprem, ubèrrim, amb moneda estable, sense impostos i sense fil·loxera, amb pessebres i abeuradors lluentos on els elegits pelluquen amb entusiasme interminables hamburgueses de botifarra dolça i beuen a galet, del porró primordial, les més delicades garnatxes (...) tot al compàs de la tenora de Pep Ventura, o als acords de *La Principal de la Bisbal* servits pel fil musical subvencionat per la Gran Caixa Celestial, la caixa de quasi tots".

A

quest viatge al més enllà simbòlic ens condueix de nou al més ençà real, ja que és cosa sabuda que tot paradís és, per definició, un molt fiable reflex i una projecció a escala gens arbitrària de la realitat que l'inventa per al seu consum i consol. D'aquesta manera, aquest "inefable balneari purità, misogin i agro-pecuari" descrit pel professor Ambatlle, somni que dorm en els abismes interiors de la consciència estàndard del bestiar, ens il·lumina l'ara i l'ahir del Corral del Vent i ens introdueix, *velis nolis*, en la morfologia de la seva fauna i en la sintaxi social de les diferents espècies i clans del seu bestiar.

No parlarem aquí, però, per raons òbvies d'espai i d'oportunitat, de la majoria de les 77 espècies impecablement catalogades pel professor Ambatlle en el seu treball de corral i biblioteca tantes vegades esmentat; i no ho farem tampoc de la laberíntica xarxa de relacions socials per elles establertes, encara que serà inevitable i convenient, per a una millor comprensió del relat, avançar-ne els seus nusos i cordes més evidents, aquells que suren sobre el paisatge simbòlic quotidià del Corral del Vent.

Així, i en una primera aproximació, deixarem per a una propera notícia, cas que fos necessària, la descripció de les anades i vingudes pel corral de les seves espècies minoritàries, en la conducta desviada de les quals hom pot llegir, sense gaire dificultat, notícies de primera plana arribades d'hipotètics futurs del Corral del Vent. No parlarem, doncs, dels *gavinàliles*, atletes de l'olivetti i del pinzell que difícilment toquen de peus a terra, ni de les seves muses carnals, les entranyables *aloses de bec rodó*, coautores anònimes dels seus millors exercicis; no parlarem dels *verdimolls*, el furor ecologista dels quals no els impedeix però depredar l'hortet del corral, a causa de la seva debilitat vegetariana, ni de la imprescindible *lloca tresillera*, la gran au reproductora del galliner; i tampoc no ho farem dels espectaculars *borgendres*, rat-penats invisibles que es nodreixen de tinta impresa i dormen a l'altre costat dels miralls, ni dels *conillets de vellut*, l'espècie potser més protegida del corral. Però seria injust no esmentar-les aquí, encara que sigui de passada, i oblidar-nos, per exemple, dels *fabralloros llepanormes*, sempre discutint d'ortografia en el seu *digui-digui* ortopèdic, i de les sofertes *becades cuixafermes*, solidàriament responsables amb els *conills rodons*, els *coloms grecs*, les *garses palanganeres* i les *oques ben plantades* de la pau sexual — tantes vegades amenaçada, sempre precària — del corral; o dels exòtics *colacaos*, cavalls de tir africans de músculs lluentos; dels *heavipolles makokers*, amb cresta o sense, segons la moda dominant en altres corals; o dels *videotips*, gripaus badocs sempre pendants del porticó catòdic que presideix la

majoria dels pessebres, i els *tamanrassets*, aus musulmanes en trànsit; o dels conflictius *monopícats*, gats de mal pèl i mirada desmanegada i erràtica que volten pel corral, sempre a cavall del primer camell que els surt al pas, i tantes vegades acorralats pels *pinkertoncreix*, la ramada de gossos bordadors del sometent del Corral del Vent.

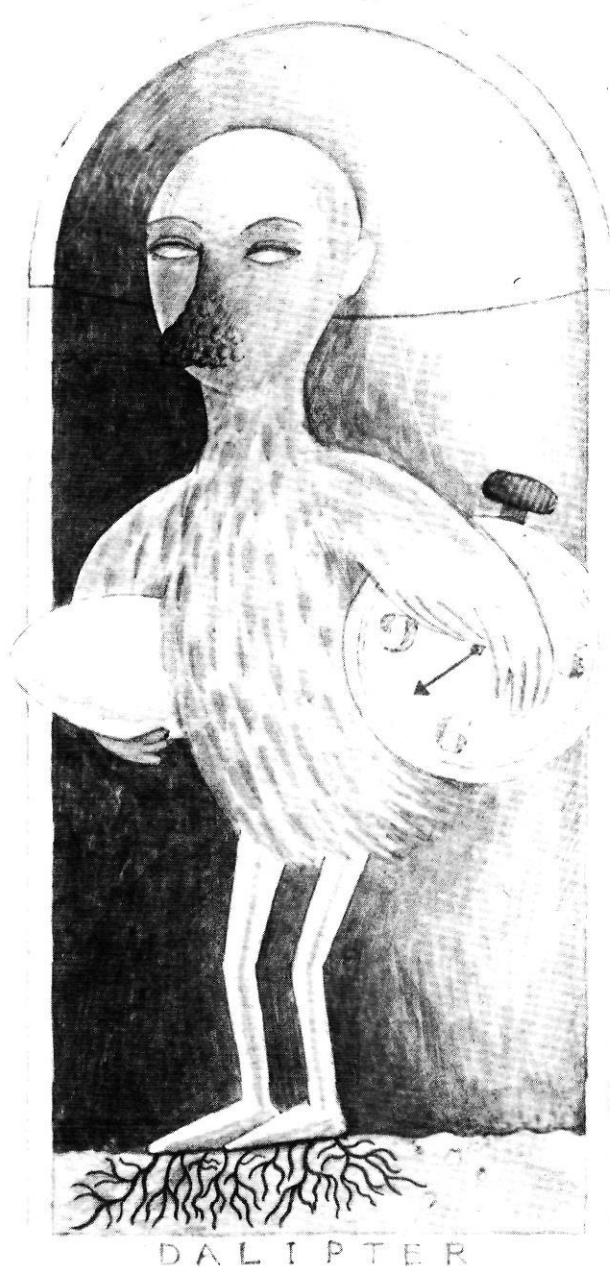
Davant d'aquest polinomi irregular de complexitats desiguals però simptomàtiques, no sempre marginals, trobem perfectament instal·lades les tres espècies dominants i majoritàries del corral: els *dalípteres*, els *indiketropi erecti* i els *abdosauris*. Amb una breu descripció dels seus trets morfològics i sintàctics més acusats, feta a partir del treball de recerca del professor Ambatlle, donarem per acabada aquesta primera notícia del Corral del Vent per a lectors portàtils.

Els *dalípteres* són la cristallització intransitiva de l'evolució natural dels antics *estevets*, espècie ja en extinció en el Corral del Vent. Aviram de vol curt, pap botit i ploma grisa, els *dalípteres* són l'espècie parasitària del gran paó Dalí, l'au ponedora per antonomàsia del Corral del Vent des dels temps del suro i les havaneres. Són incansables. Amb el seu bec-esponja es passen nit i dia picotejant la xavalla que, com un verdet enllardat, regalima dels ous del gran paó. Però no en tenen prou i encara trafiquen, a hores convingudes i amb sorprenent impunitat, amb la droga més dura de totes les drogues dures que es fan i es desfan: la plus-vàlua.

Els *dalípteres* són decisius. No són majoria, però la majoria els imita. Manen. Controlen els millors pessebres i abeuradors, i la quasi totalitat de femers i espantalls. Però són insaciables; i sense cap mòbil aparent que ho justifiqui, màximament si tenim en compte que el grau de felicitat natural ⁴ del corral és, sense arribar a òptim, molt considerable.

Les seves inquietuds, genuïnament còncaves, els fan refractaris a qualsevol estímul exterior. Aquesta opacitat impenetrable, més mineral que vegetal, condemna però inevitablement els *dalípteres* a ser devots practicants d'una gran virtut veterinària, alhora ingènua i onanista: l'autoafirmació delirant; i la litúrgia d'aquesta devoció dicta, de pas, la moda dominant en el corral: deixar-se créixer les arrels.

Aquest exhibicionisme radical és la causa, però, que els *dalípteres* toquin sempre de peus a terra, i que sempre sàpiguen l'hora que és i la lletra petita de tots els reglaments. En compensació, el seu coeficient utòpic és nul i la seva imaginació

diffícilment ultrapassa els estrets límits del costumari vigent, però se saben de memòria el número de la cartilla del *seguro* i el telèfon del sometent. Animals sedentaris, els dalípters són uns excel·lents consumidors de pronoms i adjectius possessius, i molt de tant en tant practiquen l'esport de les rebaixes.

Se'ls atribueix —als seus avantpassats, els llegendaris *estevetesfils*— la invenció del broc petit del porró i el descobriment del calaix incontrolable a prova de qualsevol indagació aliena, de la qual cosa n'estan, els *dalípters*, públicament satisfets i clandestinament orgullosos. L'íntim secret d'aquestes dues sòlides aportacions a la història de la gasiveria universal constitueix el nucli del clan i és allò que fa que els *dalípters* siguin com són i el que són: una espècie trista i avorrida per a bona part del bestiar del Corral del Vent.

Potser per a superar aquesta reputació gens gratuïta han hagut d'inventar-se, els *dalípters*, un passat a mida que d'alguna manera justifiqui la mesquinesa decadent del seu present. D'aquesta manera, i gràcies a la retòrica mercenària i espontània dels ideòlegs dalípteristes, els prosaïcs porró i calaix de cada dia esdevenen l'aportació i resposta genuïna del clan a dos mites amb pedigrí covats en corral·ls aliens: el Graal i l'Arca de l'Aliança.

Un tercer mite, el manà bíblic, avui d'actualitat en el corral, pren entre els *dalípters* dues formes diferents, segons ha pogut esbrinar el professor Ambatlle. Per als més radicals, és a dir, per als qui amb més entusiasme exhibeixen les seves arrels delirants, aquella sopa adventícia ja no cau avui del cel a la terra, sinó que puja de la terra al cel, desafiant les més elementals lleis de la natura. I el manà és avui, per a ells, el pinso compost fet de les pròpies arrels del clan, prèviament esporgades de les seves convexitats naturals i posteriorment pasteuritzades per assegurar-ne una fàcil digestió. Per als *dalípters* més evolucionats, en canvi, el manà fi de segle és l'hamburguesa de botifarra dolça.

No tenen, els dalípters, animal totèmic: se'l vengueren.

É

s tradició generalment acceptada que els seus avantpassats, els llegendaris *indiketropi quasi erecti*, foren les primeres criatures del corral que donaren sepultura als seus morts. Foren, per tant, la primera espècie intel·ligent del Corral del Vent.

Hi arribaren tan aviat que ningú ja no ho recorda. Però tant se val: tothom està al corrent que d'aleshores ençà, i sobretot a partir del capital invent de la mangala, pròtesi zootècnica que convertí en *erecti* els *indiketropi* fins llavors *quasi erecti*, aquestes formidables formigues de peus de plom han menat l'hortet del corral amb una paciència i puntualitat il·limitades, posthelvètiques.

Són, dit en el dialecte del dia, el *hardware* del corral, la seva base material indiscutible; però també són els *indiketropi* el seu *software* ancestral, la memòria sideral del bestiar, la qual cosa els fa dipositaris naturals de les veritats ocultes que s'amaguen sota les rutines no estèrils del corral. Animals de llengua mandrosa, els *indiketropi* difícilment divulguen amb paraules aquests secrets totalment ignorats per la immensa majoria del bestiar; i no per avarícia, com faria un vulgar *dalíptere*, sinó per prudència.

A canvi, els *indiketropi* s'expressen amb total precisió mitjançant un llenguatge peculiar i remot; un llenguatge exacte, gestual, l'escala biorítmica del qual oscil·la entre el silenci i la gratada de clatell, tot passant pel badall i el singlot, músiques gestuals poc valorades per les espècies més sorolloses del corral.

Aquesta discreció verbal tan seva ("no són llargs en el parlar", deixà escrit el gran *indiketropus* il·lustrat i erectíssim Sebastià de Casanovas en les seves memòries), aquest hermetisme d'arrels siderals tan propi, fa que els *indiketropi* siguin, paradoxalment, poc escoltats i pitjor compresos quan molt de tant en tant diuen quelcom. Limitades pel reduccionisme del seu codi verbal, les espècies majoritàries del corral practiquen amb ells unes relacions anormals que fluctuen, segons els temps, entre l'oblit i l'adulació.

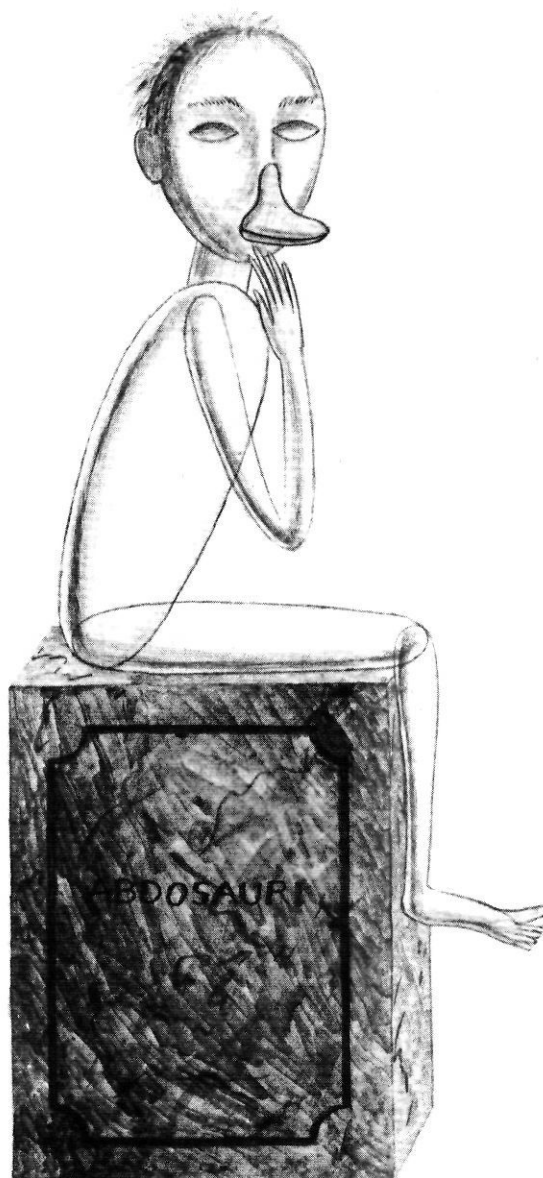
Hom sospita, amb cert fonament, que els *indiketropi* es malfien de quasi tot allò que es mou. Aquest reflex defensiu, totalment justificat per la seva història d'espècie sistemàticament depredada, és particularment intens respecte de tot allò que, a més a més de moure's, parla. No acaben d'entendre, els *indiketropi*, les presses sorolloses dels *dalípteres* per no arribar enlloc; i la vèrbola tantes vegades incontinent dels *abdosauris* els atabala i els és del tot incomprensible.

Són un enigma, l'enigma permanent del Corral del Vent. El seu animal totèmic és la dona.

À

necs cagadubtes de bec rosat, els *abdosauris* són els descendents històrics, naturals o conversos, d'una ja antiga escissió de l'espècie premoderna dels *estevetesifils*, dissidència el darrer punt d'inflexió de la qual situa el professor Ambatlle en "l'esclat de la consciència convexa que tingué lloc en el Corral del Vent amb l'arribada del ferrocarril, el salvarsan, la gorra frígia i la fil·loxera".

Els seus objectius fundacionals eren trencar el porró primordial i cremar el calaix incontrollable a tota prova, fites heroiques que no han assolit. Però fan el que poden per a lluitar contra la socialització de la gasiveria imposada en el Corral del Vent pels seus enemics estratègics, els *dalípteres*, amb el seu ritme parasitari de producció. Així, i

des de la seva estratègia resignada, els *abdosauris* lluiten avui per mirar d'eixamplar el broc petit del porró i per descobrir —o potser recordar— el secret oblidat del calaix incontrolable, respectant però el caràcter totèmic d'ambdós artefactes.

Però no hi arriben. Joga en contra seva la tenacitat infatigable dels *dalípteres* i la passivitat d'altres espècies del corral que es mantenen, si no neutrals, sí al marge d'aquesta guerra. Però el que sobretot assenyalava el fracàs abdosauri és la llarga història compartida amb els *dalípteres*, experiència traumàtica que encara els traeix tot sovint sense adonar-se'n.

Hi ha, també, una raó genuïnament abdosàuria que explica la seva ineficàcia. És la passió inguarible que els manté distrets mentre els *dalípteres* controlen el corral: la seva dèria per les reunions. Un abdosauri com cal sempre està reunit. I entre reunió i reunió planifica frenèticament noves reunions on, si hi ha quòrum, es decidirà quin dia s'han de tornar a reunir per a decidir noves reunions. Per acabar-ho d'adobar, els *abdosauris* creuen de bona fe en la ciència de l'estadística i, entre reunió i reunió, estiren les cames i practiquen l'art enganxós de la *pegatina*.

La seva incontinença verbal, engreixada sense subte a l'escalf d'aquestes permanents teràpies de grup, és la principal enemiga del seu rigor vocacional, fundacional. I si bé la distància oberta entre el que fan, diuen i pensen no arriba a l'escàndol latifundista dels *dalípteres*, en aquests corals interiors de la consciència abdosàuria també floreix, sense massa dificultats, la userda de la demagògia i l'ortiga dels fanatisme.

Resumint: els *abdosauris* fan, quan volen, el que poden, però els fa por fer el que volen. El seu animal totèmic és l'home.

Figueres, Ventós de CLXXXV

Rafael Pascuet és escriptor.

NOTES

1. Arnau Ambatlle i Volland (Montalbà, Occitània, 1940) és, actualment, bibliotecari de l'Haute École de Sils-Maria, a Suïssa, on en anys precedents havia dictat cursos d'Antropologia Veterinària i Teosofia Aplicada. És autor, entre altres obres menys conegudes, del cèlebre *Précis de Théologie du Atheisme* (1976), i de *Morbologies. Cartografia sentimental de passions inútils* (1981) i *Tot esperant Mefistòfil* (1984). Mentre dona els darrers retocs a la seva *Histoire Naturelle...* que avui presentem, prepara ja el seu pròxim llibre: una biografia il·lustrada i sense títol de l'home invisible descobert per H.G. Wells.

És membre, per oposició, del MEMA (Moviment Europeu de Matriotes Apàtrides) i soci fundador del Centre d'Estudis Teosòfics de Portbou, la seva segona residència.

2. El Segon Teorema d'Ambatlle per a Sistemes Còncaus de baixa entropia és la base teòrica de la inquisició ambatl·liana del Corral del Vent. Diu així: "En tot Sistema Còncau de baixa entropia, el gradient de Necessitat és hiperbòlicament funcional al camp magnètic dels seus elements encara Accessoris".

El gradient de Necessitat (gN) és la quantitat de necessitats elementals, en base Marx, per pam quadrat; les seves unitats són, segons el grau d'irreversibilitat del procés a considerar, el *durruti* i el *kilomarx* (1 *durruti* és igual a 69 *kilomarx*). La unitat d'intensitat de camp magnètic dels elements encara accessoris (Ica) és el *macguffin*, magnitud difícilment explicable en una primera aproximació divulgativa al tema.

D'aquesta manera, l'expressió matemàtica d'aquest Segon Teorema serà,

$$g(N) \times Ica = KI$$

essent KI la constant de levitació del sistema mesurada en *dalis* per segon.

Els òptims resultats obtinguts en aplicar al Corral del Vent aquest teorema (i els seus corresponents corolaris), vàlid únicament per a Sistemes Còncaus de baixa entropia (culturalment mal ventilada, elevat onanisme cultural), fa suposar que els estudiosos del tema situats al marge de la termodinàmica portàtil cultiven un error sistemàtica en considerar, *per principi*, que el Corral del Vent és un Sistema Convex d'alta entropia. La tesi ambatl·liana, avalada pel seu Segon Teorema, és justament la contrària: el Corral del Vent també és un Sistema Còncau de baixa entropia. De fet, tal vegada l'encert novedós d'Arnau Ambatlle hagi estat estudiar el Corral del Vent des d'un nou sistema de referències intercorral·liques no predeterminat.

3. El potencial utòpic s'expressa, en termes empírics portàtils, mitjançant el coeficient utòpic, que és la quantitat de projectes útilment inútils per unitat de temps en un espai determinat. La seva unitat, en sistemes còncaus, és el *monturiol* (1 *monturiol* és igual al projecte útilment inútil per segon).

4. En terminologia ambatl·liana, el gradient d'habitabilitat, en base Voltaire, d'un corral (gH) és igual al grau de felicitat natural (Fn) per pam quadrat, elevat a la funció exponencial de l'expectativa de sofisticació cultural (Esc) simultània.

$$gH = (Fn/s)^{Esc}$$

La unitat de gradient d'habitabilitat per a sistemes còncaus és el *ferney*; de felicitat natural, l'*horaci*; i d'expectativa de sofisticació cultural, el *duchamp* (1 *ferney* és igual a un *horaci* per pam quadrat elevat a *duchamp*).